

Lysene

Der var et stort vokslys, det vidste nok hvad det var.

"Jeg er født i voks og støbt i form!" sagde det. "Jeg lyser bedre og brænder i længere tid end andre lys; min plads er i lysekronen eller sølvstage!"

"Det må være en dejlig tilværelse!" sagde tællelyset.

"Jeg er kun af tælle, kun spiddelys, men jeg trøster mig ved, at det altid er lidt mere end at være en prås; den dyppes kun to gange, jeg er dyppet otte gange for at få min anstændige tykkelse. Jeg er tilfreds! det er vistnok finere og lykkeligere stillet at være født i voks og ikke i tælle, men man stiller sig jo ikke selv i denne verden. De kommer i storstuen i glaskrone, jeg bliver i køkkenet, men det er også et godt sted, derfra får hele huset maden!"

"Men der er noget, der er vigtigere end maden!" sagde vokslyset: "Selskabeligheden! se den stråle og selv at stråle! Her er bal i aften, nu bliver jeg og hele min familie snart afhentet!"

Næppe var det sagt, så blev alle vokslysene afhentet, men også tællelyset kom med. Fruen selv tog det i sin fine hånd og bar det ud i køkkenet; der stod en lille dreng med en kurv, den blev fyldt med kartofler, også et par æbler kom deri. Alt det gav den gode frue den fattige dreng.

"Der har du et lys til, min lille ven!" sagde hun. "Din moder sidder og arbejder helt ud på natten, hun kan bruge det!"

Husets lille datter stod tæt ved, og da hun hørte de ord: "ud på natten," sagde hun med inderlig glæde: "Jeg skal også være oppe til ud på natten! vi skal have bal, og jeg får de store, røde sløjfer på!"

Hvor strålede hendes ansigt! det var glæde! intet vokslys kan stråle som to barneøjne!

"Det er velsignet at se!" tænkte tællelyset, "det glemmer jeg aldrig, og det ser jeg vist aldrig mere!"

Og så blev det lagt i kurven under låget, og drengen gik med det.

"Hvor skal jeg nu hen!" tænkte lyset; "jeg skal til fattige folk, får måske ikke engang en messingstage, mens vokslyset sidder i sølv og ser de fineste folk. Hvor det må være dejligt at lyse for de fineste folk! det blev nu min lod at være tælle og ikke voks!"

Og lyset kom til fattigfolk, en enke med tre børn i en lille lav stue lige over for det rige hus.

"Gud velsigne den gode frue for hvad hun gav!" sagde

moderen, "det er jo et dejligt lys! det kan brænde til ud på natten."

Og lyset blev tændt.

"Fut-føj!" sagde det. "Det var en fæl lugtende svovlstik, hun tændte mig med! Sligt byder man næppe et vokslys ovre i det rige hus!"

Også der tændtes lysene; de strålede ud over gaden; vognene rumlede med de pyntede balgæster, musikken klang.

"Nu begynder de derovre!" fornemmede tællelyset og tænkte på den lille, rige piges strålende ansigt, mere strålende end alle vokslysene. "Det syn ser jeg aldrig mere!"

Da kom det mindste af børnene i det fattige hus, en lille pige var det; hun tog broder og søster om halsen, hun havde noget meget vigtigt at fortælle, det måtte hviskes: "Vi skal i aften ? tænk! ? vi skal i aften have varme kartofler!"

Og hendes ansigt strålede af lyksalighed; lyset skinnede lige ind deri, det så en glæde, en lykke så stor som ovre i det rige hus, hvor den lille pige sagde: "Vi skulle have bal i aften, og jeg skal have de store røde sløjfer på!"

"Er det at få varme kartofler lige så meget!" tænkte lyset. "Her er jo lige stor glæde hos de små!" Og det nøs derpå; det vil sige, det spruttede, mere kan et tællelys ikke.

Bordet blev dækket, kartoflerne spist. Oh, hvor de smagte! det var et helt festmåltid, og så fik hver et æble ovenpå, og det mindste barn fremsagde det lille vers:

"Du gode Gud, jeg takker dig,

At du igen har mættet mig!

Amen."

"Var det ikke pænt sagt, moder!" udbrød derpå den lille.

"Det må du ikke spørge om, eller sige!" sagde moderen. "Du skal alene tænke på den gode Gud, som har mættet dig!"

De små kom i seng, fik et kys og sov lige straks, og moder sad og syede til ud på natten for at få sit udkomme til dem og sig. Og ovre fra det rige hus skinnede lysene og musikken klang. Stjernerne blinkede over alle huse, over de riges og over de fattiges, lige klare, lige velsignede.

"Det var i grunden en rar aften!" mente tællelyset.
"Mon vokslysene havde det bedre i sølvstage? Det gad
jeg nok vide før jeg er brændt ud!"
Og det tænkte på de to lige lykkelige, den ene bestrålet
af vokslys, den anden af et tællelys!
Ja, det er hele historien!

* * *